

Від наших кореспондентів з-за океану

На жаль, не можу написати читачам «Яворівщини» як пройшли цього року мої Різдвяні свята, бо я їх «відсвяткувала», на жаль, у реабілітаційному центрі, де після, побуту в лікарні пробула три тижні. А чому? Бо впала на сходах, коли раптово заломилося ліве коліно і я крім тулі на голові зрушила хребет. Та я не була в Центрі одинока. Таких як я там відновлювалося багато – в більшості це були чоловіки. Раз або два на день я бачила їх на різних руханкових приладах з палицями чи ходульками. Ну і деколи – в їдальні, де їжа була вишукана, здорова і смачна. Шкода тільки, що не було апетиту. Але досить про це. Мої приятелі часто дзвонили. Розказували скільки осіб було в них на Вечері, що говорили, робили, хто за новим, а хто за старим календарем. А також хто захворів чи й помер. Відвідувати мене всім, крім родини, я заборонила, бо виглядала жахливо, болі дуже докучали.

Може знаєте, – в Нью-Йорку на площі Рокфеллера зараз же наприкінці листопада ставлять величезну ялинку, прикрашену і освітлену. Подивитись на неї приїжджають люди зі всіх сторін. Ту ялинку тримали завжди до кінця грудня – до нового року. Але десь кільканадцять років тому провідники наших організацій уміли переконати

Ансамбль
«Українські
Сільські Голоси»
(Ukrainian Village
Voices (UVV).

В ансамблі «Українські Сільські Голоси» лише половина має етнічний зв'язок з Україною

потрібних осіб, що нас тут дуже багато і від того часу ялинку тримають аж до 7 січня. Цього року за ініціативою моєї православної парафії в громаді були заклики прийти в неділю і колядувати біля ялинки. Про успіх цього заходу я ще не встигла розпитати. Напевно було гарно і настроєво...

Почавши від нашого Різдва по Нью-Йорку ходять колядники: пластуни (дорослі і малі), сумівці (члени Спільки Української Молоді) та різні інші групи. Буває, що дехто відмовляється прийняти колядників з різних мотивів, а це нагадує як в Яворові був звичай, що коли господарі не хотіли вже колядників, то стукали з хати у шибку вікна. (Бо діти часто приходили до тих самих хат, а спереду виставляли все інших дітей).

Про одну надзвичайно цікаву групу хочу розповісти, бо в ній є пластуни з пластового куреня «Верховинки», до якого я належу ще від 1950 року – Ляриса Чебніак та Ірина Кіт. Це ансамбль «Українські Сільські Голоси» (або ж УСГ) англійською – Ukrainian Village Voices (UVV). Це дуже цікавий фольклорний ансамбль, який існує в Нью-Йорку вже сім років і плекає традиційну українську пісню в поліфонічному стилі. Вивчають «на вухо» стародавні пісні, які були записані етномузикологами від найстарших українських селян. А особливо цікаве про них це те, що в цій групі з двадцяти трьох молодих людей – хлопців і дівчат – лише половина має етнічний зв'язок з Україною і тільки третина вільно говорить українською. Вони мають велике коло своїх прихильників і приятелів – не тільки українців, але і з інших народів з такими ж чи подібними зацікавленнями. Співзасновниками і душею гурту були і є Ляриса Чебніак і Браєн Долфін. Проводять концерти, видали диск. Їхня сторінка web site – ukrainianvillagevoices.com.

А в липні минулого року десятеро членів групи та Надя Гарнавська та фольклорист і організатор маршруту Ігор Перевертнюк впродовж двох тижнів відвідували в Україні вісім сіл, в яких живуть жінки, які плекають традиційний спів. Зустрічі були надзвичайно зворушливі та корисні. Вивчили і записали багато давніх пісень, які швидко вже зникають.

Незадовго після цієї поїздки співаки поділилися з нами своїми враженнями і здобутками, влаштувавши у листопаді в Українському Музеї Нью-Йорка концерт з власним співом і висвітленням цікавих знімок та зворушливих коротких фільмів зі своєї поїздки. А відвідали вони села, самі назви яких чого варті: Фасова (Київська обл.), Крячківка (Полтавська обл.), Паліївка (Сумська обл.), Козацьке (Чернігівська обл.), Усок (Сумська обл.), Коптівщина (Житомирська обл.), Переброди (Рівненська обл.), Буковець (Івано-Франківська обл.). Підчас концерту співаки з великим почуттям описали свої враження з подорожі. Подаю деякі уривки з розповідей:

«Ми не знали чого сподіватися. Це вперше ми були всі разом в Україні, навчаючись у бабусь пісень, які ми чули тільки награні на тасьми... Коли ми приходили до кожного села з маленькими подарунками, то залишали ті села зі слезами й піснями... Жінки-співаки розказували нам свої історії. Запрошували до своїх хат, годували нас і навіть частували самогоном... Перша зупинка це було село Фасова, де ми мали зустрітися зі співучою групою «Барвінок». До Фасова переселилось багато людей після Чорнобильської катастрофи у 1986 році... Особливо запам'яталась одна жінка – Анастасія, яка заспівала нам пісні зі свого села у Чорнобильському районі, де вона виросла і куди

вона вже ніколи не зможе повернутися. Ми ледве стримували сльози, коли вона заплакала: «Мої диточки, дякую, що прийшли».

В наступному селі, яким була Паліївка, нас вітали група селян, місцеві урядовці і репортери. Група жінок в повних традиційних одягах стояла рядочком, а молода жінка Даша виступила і привітала нас вітальним хлібом – короваєм. Ми всі разом зайшли до Культурного центру, і жінки одна по одній представлялись нам – називали свої імена, рік народження, професію, скільки дітей мають і скільки внуків. Розказали нам про своє традиційне обув'я, зроблене з плетеної березової кори і в'язане бронзовим шнурком. Але і вони нас розпитували. Хотіли знати хто одружений, чи маємо дітей. Після того вони заспівали кілька пісень питомих їхній місцевості. Незадовго запросили і нас щось їм заспівати. Ми вирішили заспівати «Ой, у лузі, та й на березі» – традиційну весільну пісню з тієї саме частини України. В цій пісні кожна стрічка кінчається специфічним вигуканням. Коли ми почали співати, то невдовзі нам стало ясно, що жінкам наше вигукання було досить смішним. І тоді вони навчили нас правильної техніки вигукання в їх селі...».

При кінці подорожі УСГ поїхали в Карпати, де крім всього іншого мали змогу відвідати славного майстра музичних інструментів (самоука) Миколу Тафійчука. А в Києві виступили з концертом у Музеї Івана Гончара.

Можна собі уявити, що пережили підчас тієї подорожі, тих щирих зустрічей і гостин ці молоді люди з Америки!

Олександра Савин-Юзенів,
спецкор часопису «Яворівщина» у США,
м. Нью-Йорк.

